

Arrest

nr. 265 656 van 16 december 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 augustus 2021 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 1985 te X. U bent katholiek. U woonde steeds in Soyapango (San Salvador). U studeerde internationale marketing aan de universiteit. U begon in 2009 uw professionele carrière als assistent manager voor een onderneming die

in fotografisch materiaal handelde. Nadien oefende u nog verschillende andere logistieke functie uit. Uw echtgenoot (...) haalde aan dat in 2010 in uw huis werd ingebroken. De politie arriveerde pas uren nadat jullie belden. Ze onderzochten hoe de dieven tewerk gingen en verklaarden in de buurt rondvraag te doen. Een tijdje later werd u geconfronteerd met een man die vulgareitien naar haar hoofd wierp, het bleek om een van de politieagenten te gaan die naar jullie huis kwam na de inbraak. Jullie werden rond 2014 beroofd aan een verkeerslicht. Sinds augustus 2017 werkte u voor Star motors als service consultant voor Mercedes Benz. U werd op 5 november 2019 tegengehouden toen u van uw werk thuiskwam. Een persoon overhandigde u een telefoon waarbij iemand aan de lijn ging die u vertelde dat hij vanuit de gevangenis belde en financiële steun van u nodig had. Ze wisten dat u een nieuwe auto had gekocht en dus in staat was de gevraagde 1000 dollar te betalen. Ze gaven aan te weten waar u werkte en waar jullie dochter studeerde. Op 8 november 2019 kwamen twee gewapende personen het geld innen. Jullie konden echter maar 800 dollar geven. Ze zeiden dat jullie hele gezin gedood zou worden als het totale bedrag niet werd betaald. Op 10 november 2019 deed u aangifte van deze feiten. De politie gaf aan al veel gelijkaardige zaken in de pijplijn te hebben waardoor het tot februari 2020 zou kunnen duren eer er met het onderzoek kon worden gestart. Ze raadden jullie aan te verhuizen. Vanaf die datum verbleven jullie bij uw schoonmoeder in colonia Sacamil te Mejicanos (San Salvador). Op 15 november 2019 dook de persoon die u op 5 november 2019 een telefoon had overhandigd op in de buurt van uw werk. Wederom gaf hij u een telefoon, de persoon aan de lijn eiste dit keer 1500 dollar. Hij gaf te kennen dat hij wist waar jullie op dat moment woonden. Indien u niet het gevraagde bedrag zou kunnen bijeenzamelen, kregen jullie de optie jullie dochter voor enkele dagen uit te lenen aan de gevangenis. Deze bedreiging van de eerbaarheid van jullie dochter deed jullie beslissen dat jullie het land dienden te verlaten. U diende uw ontslag in, maar diende nog twee weken te blijven doorwerken omwille van uw opzegtermijn. Op 10 december 2019 verliet u met uw gezin El Salvador. Jullie reisden legaal via Madrid. Jullie kwamen hier aan op 11 december 2019 en jullie verzoek om internationale bescherming werd hier geregistreerd op 18 december 2019. Eind juli 2020, bij de aanvang van de lockdown in uw land, belde een collega u om te informeren hoe het met u ging. Hij vertelde u dat in diezelfde maand twee bendeleden kwamen informeren of u nog steeds werkte op uw vroegere werkplaats.

Ter staving van jullie verzoek leggen jullie volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 22/12/'14), de identiteitskaart van uw echtgenoot (d.d. 10/10/'19), het paspoort van u, uw echtgenoot en uw dochter (d.d. 9/11/'16), de geboorteakte van u, uw echtgenoot en uw dochter, uw huwelijksakte, uw rijbewijs, uw werkbadge van en een aangifte. Tevens legt u kopieën voor van de bevestiging van jullie vliegtuigtickets, foto's van jullie auto's, de verkoopovereenkomst van jullie auto en de verkeerskaarten van jullie auto's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Met betrekking tot uw verklaringen omtrent de aanleiding van uw vertrek uit El Salvador dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat dit vertrek zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalt dezelfde vluchtaanleiding aan als uw echtgenoot (...). In zijn hoofde werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus genomen daar diende te worden geconcludeerd dat hij er niet in was geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische

en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Allereerst dient te worden opgemerkt dat u **voor november 2019 nooit ernstige problemen** hebt gekend met bendes in El Salvador. U verliet uw land van herkomst nadat uw echtgenote in november 2019 driemaal in aanraking kwam met leden van een voor jullie onbekende bende. U maakt echter niet aannemelijk om welke reden ze toen plots problemen kreeg met deze personen. Hoewel jullie al jarenlang op hetzelfde adres in Soyapango woonden, ze haar beroep als service consultant voor Mercedes Benz al sinds 2017 uitoefende en al sinds juli 2019 met dezelfde auto reed, deden de feiten zich pas voor kort voor jullie vertrek uit El Salvador, meer bepaald op 5 november 2019 (CGVS p.3, CGVS 19/27927B p.5). Het gegeven dat bendes burgers met een welbepaald profiel viseren, wordt niet betwist. U maakt echter niet op concrete en individuele wijze aannemelijk dat uw echtgenote daadwerkelijk in het vizier stond van de aanwezige bendes omwille van haar werkzaamheden en het daarmee samenhangende uiterlijk van een "gegoed persoon". Het is vreemd dat ze lange tijd onder hun radar kon blijven, gelet op de doorgedreven sociale controle die bendes uitoefenen. Bovendien verklaart uw echtgenote dat ze altijd haar uniform van Mercedes droeg wanneer ze naar haar werk ging (CGVS 19/27927B p.9, 12-13). Het was dan ook voor iedereen duidelijk wat ze van werk deed en dat ze op het moment van de feiten van haar werk kwam. De bendeleden noemden uw echtgenote nooit bij naam (CGVS 19/27927B p.12). Dat de bendeleden, niet op de hoogte zouden zijn van wie uw echtgenote is of welk beroep ze uitoefent of dat ze zomaar zonder verdere aanleiding ineens gevisieerd zou worden, is niet geloofwaardig.

Dient voorts nog de aandacht te worden gevestigd op het feit dat jullie niet kunnen zeggen door **welke bende** jullie werden gevisieerd, afbreuk doet aan jullie vrees voor vervolging door deze bende (CGVS p.14, CGVS 19/27927B p.13). Minstens zou kunnen worden verwacht dat jullie ernstige pogingen ondernemen om zich te informeren over de bende die jullie zou bedreigen, gezien dergelijke kennis om veiligheidsredenen cruciaal is. Dat jullie dit kennelijk nalieten, relativeert danig de ernst en geloofwaardigheid van jullie vrees.

Daarnaast ondermijnt ook jullie **houding** de ernst van jullie vrees. Uw echtgenote bleef ondanks het feit dat de bendeleden reeds bij hun eerste ontmoeting op 5 november 2019 aangaven te weten waar ze werkte, nog tot eind november 2019 haar werkzaamheden uitvoeren (CGVS 19/27927B p.5, 9). Zelfs nadat ze na hun derde ontmoeting besliste ontslag te nemen en het land te verlaten, bleef ze toch op

vraag van haar baas nog twee weken haar opzegperiode uitdoen (CGVS 19/27927B p.5, 11, 15). Bovendien bleven jullie tot jullie vertrek op 10 december 2019 op jullie onderduikadres wonen, hoewel de bendeleden op 15 november 2019 reeds te kennen gaven te weten waar jullie toen verbleven. Uit uw verklaringen kan niet blijken dat jullie na 15 november 2019 nog werden geïnterviewd door bendeleden specifiek omwille van het feit dat jullie hen nog geld verontschuldigd zouden zijn. Jullie werden niet door bendeleden benaderd in jullie onderduikwoning (CGVS p.15, CGVS 19/27927B p.16). Uw echtgenote haalt tevens niet aan nog met bendeleden in aanraking te zijn gekomen toen ze de laatste twee weken naar haar werk ging. Uw echtgenote verklaart bovendien dat ze ontslag heeft genomen bij haar job, zodat ze niet aannemelijk maakt dat ze in het kader van haar werkzaamheden nog dreigt te worden geïnterviewd bij een terugkeer naar El Salvador (CGVS 19/27927B p.5).

Bovendien, stel dat al geloof zou worden gehecht aan de afpersing waarvan jullie het slachtoffer zouden zijn geworden, dan nog kunt u tevens niet in concreto aantonen dat jullie omwille van het niet betalen van de door de bendeleden geëiste som, zouden worden geïnterviewd bij terugkeer naar El Salvador. Een loutere verwijzing naar algemene informatie, die geen betrekking heeft op uw persoon, volstaat hiertoe niet. Van iemand die zijn/haar land van herkomst is ontvlucht omwille van bepaalde problemen mag wel degelijk verwacht worden dat deze zich op zijn minst zouden informeren naar de juiste stand van zaken en geregeld pogingen zou ondernemen om zich te informeren over de evolutie van diens persoonlijke problemen. De vaststelling dat u hiernaar nooit hebt geïnformeerd, wijst op een **desinteresse** die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door jullie beweerde vrees voor vervolging (CGVS p.16). Uw echtgenote beweert weliswaar via een collega vernomen te hebben dat bendeleden in juli 2020 kwamen vragen of ze nog steeds op haar vroegere werkplaats werkzaam was. Ze weet echter niet of bendeleden nog op een ander moment naar haar kwamen vragen. Ze heeft hier bovendien niet naar geïnformeerd (CGVS 19/27927B p.18). Jullie onwetendheid en nalatige handelingen om zich te informeren op dit punt getuigen van een manifest gebrek aan interesse in jullie hoofde, hetgeen aldus verder afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de aangehaalde problemen. Uit de objectieve landeninformatie blijkt bovendien dat de bendes in El Salvador ook familieleden viseren om te verkrijgen wat ze willen van hun slachtoffers (COI Focus, "El Salvador: situation sécuritaire", 12 oktober 2020, p. 16). Hoewel wordt aangenomen dat familieleden niet altijd en automatisch problemen kennen, kan niet worden voorbijgegaan aan het risico dat zij tevens lopen. Uzelf kwam nooit met die bendeleden die uw echtgenote zouden hebben geïnterviewd in aanraking (CGVS p.16). Uw moeder en zus verblijven nog steeds op hetzelfde adres waar u de laatste periode onderdook. De ouders, halfbroer en zussen van uw echtgenote verblijven tevens nog in El Salvador. Jullie vermelden nergens dat zij problemen gerelateerd aan die van jullie zouden hebben ondervonden sinds jullie vertrek uit het land (CGVS p.4, CGVS 19/27927B p.3-4). Ze kwamen nooit direct in aanraking met bendeleden (CGVS p.17, CGVS 19/27927B p.17). Dit vormt dan ook allerminst een indicatie voor het feit dat jullie bij terugkeer geïnterviewd zouden worden.

Wat betreft de **aangifte** bij de politie, moet worden opgemerkt dat dit document louter is opgesteld op basis van de verklaringen van uw echtgenote en niet gebaseerd is op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. U brengt verder geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze aangifte, die niet meer bevat dan de eigen verklaringen van uw echtgenote, slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend. Jullie onwetendheid en gebrek aan pogingen om zich te informeren over het lopende strafonderzoek is bovendien niet aannemelijk. Jullie bewering er niet naar te informeren omdat jullie er toch geen vertrouwen in hadden, staat in schril contrast met het feit dat jullie uiteindelijk wel besloten een aangifte in te dienen (CGVS p.11, CGVS 19/27927B p.8). Jullie gebrek aan interesse in het lopende onderzoek naar jullie zaak doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie vrees voor vervolging.

Dat uw dochter het risico zou lopen te worden **geprostitueerd** kan tevens niet weerhouden worden als indicatie dat jullie een gegronde vrees voor vervolging zouden hoeven te koesteren. De bendeleden zouden hiermee hebben gedreigd nadat ze eerst om geld vroegen. Ze gaven dit als optie voor wanneer jullie niet in staat zouden zijn het gevraagde geld te betalen. Volgens uw echtgenotes verklaringen hadden jullie eerder al een bedrag aan de bendeleden betaald en zouden jullie dit nog zeker een hele periode hebben kunnen blijven betalen hadden (CGVS 19/27927B p.11). Uw dochter kwam bovendien zelf nooit in aanraking met een bendelid (CGVS 19/27927B p.19).

Wat betreft de incidenten waarbij jullie het slachtoffer werden van een inbraak en diefstal aan het verkeerslicht, kan geen band met het Verdrag van Genève worden aangenomen daar het **gemeenschappelijke criminele feiten** betreffen die bovendien losstaan van de afpersing en bedreigingen waarvan jullie later het slachtoffer zouden zijn geworden. Jullie blijken toevallig slachtoffer te zijn geweest van dieven. Uit jullie verklaringen blijkt niet dat jullie daarbij persoonlijk werden gevisieerd, noch dat deze feiten voor jullie een reden waren om jullie land van herkomst te verlaten.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw echtgenotes profiel van (uiterlijk) financieel zeer gegoed persoon (CGVS p.13), op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat ze in haar land van herkomst werkelijk worden vervolgd of dat er voor wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en jullie bleven hierover in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen,

ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw identiteitskaart (d.d. 10/10/'19), de identiteitskaart van uw echtgenote (d.d. 22/12/'14), het paspoort van u, uw echtgenote en uw dochter (d.d. 9/11/'16), de geboorteakte van u, uw echtgenote en uw dochter, uw huwelijksakte, het rijbewijs van uw echtgenote, de werkbadge van uw echtgenote en de kopieën van de bevestiging van jullie vliegtuigtickets, foto's van jullie auto's, de verkoopovereenkomst van uw auto en de verkeerskaarten van jullie auto's. Deze zeggen enkel iets over jullie identiteit, herkomst, reisweg en socio-economisch profiel, elementen die hier niet ter discussie staan.

Tot slot dient nog te worden gewezen op het feit dat de verbeteringen die werden aanbracht na het lezen van de notities van het persoonlijk onderhoud, geen invloed hebben op bovenstaande appreciatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming verbindt aan deze van haar echtgenoot. Zij roept dezelfde motieven in. Verzoekster verwijst naar de middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift dat in hoofde van haar echtgenoot werd ingediend.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 265 655 van 16 december 2021 het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters echtgenoot verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), alsook van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. De verzoekende partij maakt op 16 november 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarbij het dossier van het Parket-generaal gevoegd wordt.

De verwerende partij maakt op 8 november 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus “El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire” van 13 juli 2021;
- COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire” van 12 oktober 2020.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

*Allereerst dient te worden opgemerkt dat u **voor november 2019 nooit ernstige problemen** hebt gekend met bendes in El Salvador. U verliet uw land van herkomst nadat uw echtgenote in november 2019 driemaal in aanraking kwam met leden van een voor jullie onbekende bende. U maakt echter niet aannemelijk om welke reden ze toen plots problemen kreeg met deze personen. Hoewel jullie al jarenlang op hetzelfde adres in Soyapango woonden, ze haar beroep als service consultant voor Mercedes Benz al sinds 2017 uitoefende en al sinds juli 2019 met dezelfde auto reed, deden de feiten zich pas voor kort voor jullie vertrek uit El Salvador, meer bepaald op 5 november 2019 (CGVS p.3, CGVS 19/27927B p.5). Het gegeven dat bendes burgers met een welbepaald profiel viseren, wordt niet betwist. U maakt echter niet op concrete en individuele wijze aannemelijk dat uw echtgenote*

daadwerkelijk in het vizier stond van de aanwezige bendes omwille van haar werkzaamheden en het daarmee samenhangende uiterlijk van een “gegoed persoon”. Het is vreemd dat ze lange tijd onder hun radar kon blijven, gelet op de doorgedreven sociale controle die bendes uitoefenen. Bovendien verklaart uw echtgenote dat ze altijd haar uniform van Mercedes droeg wanneer ze naar haar werk ging (CGVS 19/27927B p.9, 12-13). Het was dan ook voor iedereen duidelijk wat ze van werk deed en dat ze op het moment van de feiten van haar werk kwam. De bendeleden noemden uw echtgenote nooit bij naam (CGVS 19/27927B p.12). Dat de bendeleden, niet op de hoogte zouden zijn van wie uw echtgenote is of welk beroep ze uitoefent of dat ze zomaar zonder verdere aanleiding ineens gevisieerd zou worden, is niet geloofwaardig.

Dient voorts nog de aandacht te worden gevestigd op het feit dat jullie niet kunnen zeggen door **welke bende** jullie werden gevisieerd, afbreuk doet aan jullie vrees voor vervolging door deze bende (CGVS p.14, CGVS 19/27927B p.13). Minstens zou kunnen worden verwacht dat jullie ernstige pogingen ondernemen om zich te informeren over de bende die jullie zou bedreigen, gezien dergelijke kennis om veiligheidsredenen cruciaal is. Dat jullie dit kennelijk nalieten, relativeert danig de ernst en geloofwaardigheid van jullie vrees.

Daarnaast ondermijnt ook jullie **houding** de ernst van jullie vrees. Uw echtgenote bleef ondanks het feit dat de bendeleden reeds bij hun eerste ontmoeting op 5 november 2019 aangaven te weten waar ze werkte, nog tot eind november 2019 haar werkzaamheden uitvoeren (CGVS 19/27927B p.5, 9). Zelfs nadat ze na hun derde ontmoeting besliste ontslag te nemen en het land te verlaten, bleef ze toch op vraag van haar baas nog twee weken haar opzegperiode uitdoen (CGVS 19/27927B p.5, 11, 15). Bovendien bleven jullie tot jullie vertrek op 10 december 2019 op jullie onderduikadres wonen, hoewel de bendeleden op 15 november 2019 reeds te kennen gaven te weten waar jullie toen verbleven. Uit uw verklaringen kan niet blijken dat jullie na 15 november 2019 nog werden gevisieerd door bendeleden specifiek omwille van het feit dat jullie hen nog geld verontschuldigd zouden zijn. Jullie werden niet door bendeleden benaderd in jullie onderduikwoning (CGVS p.15, CGVS 19/27927B p.16). Uw echtgenote haalt tevens niet aan nog met bendeleden in aanraking te zijn gekomen toen ze de laatste twee weken naar haar werk ging. Uw echtgenote verklaart bovendien dat ze ontslag heeft genomen bij haar job, zodat ze niet aannemelijk maakt dat ze in het kader van haar werkzaamheden nog dreigt te worden gevisieerd bij een terugkeer naar El Salvador (CGVS 19/27927B p.5).

Bovendien, stel dat al geloof zou worden gehecht aan de afpersing waarvan jullie het slachtoffer zouden zijn geworden, dan nog kunt u tevens niet in concreto aantonen dat jullie omwille van het niet betalen van de door de bendeleden geëiste som, zouden worden gevisieerd bij terugkeer naar El Salvador. Een loutere verwijzing naar algemene informatie, die geen betrekking heeft op uw persoon, volstaat hiertoe niet. Van iemand die zijn/haar land van herkomst is ontvlucht omwille van bepaalde problemen mag wel degelijk verwacht worden dat deze zich op zijn minst zouden informeren naar de juiste stand van zaken en geregeld pogingen zou ondernemen om zich te informeren over de evolutie van diens persoonlijke problemen. De vaststelling dat u hiernaar nooit hebt geïnformeerd, wijst op een **desinteresse** die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door jullie beweerde vrees voor vervolging (CGVS p.16). Uw echtgenote beweert weliswaar via een collega vernomen te hebben dat bendeleden in juli 2020 kwamen vragen of ze nog steeds op haar vroegere werkplaats werkzaam was. Ze weet echter niet of bendeleden nog op een ander moment naar haar kwamen vragen. Ze heeft hier bovendien niet naar geïnformeerd (CGVS 19/27927B p.18). Jullie onwetendheid en nalatige handelingen om zich te informeren op dit punt getuigen van een manifest gebrek aan interesse in jullie hoofde, hetgeen aldus verder afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de aangehaalde problemen. Uit de objectieve landeninformatie blijkt bovendien dat de bendes in El Salvador ook familieleden viseren om te verkrijgen wat ze willen van hun slachtoffers (COI Focus, “El Salvador: situation sécuritaire”, 12 oktober 2020, p. 16). Hoewel wordt aangenomen dat familieleden niet altijd en automatisch problemen kennen, kan niet worden voorbijgegaan aan het risico dat zij tevens lopen. Uzelf kwam nooit met die bendeleden die uw echtgenote zouden hebben gevisieerd in aanraking (CGVS p.16). Uw moeder en zus verblijven nog steeds op hetzelfde adres waar u de laatste periode onderdook. De ouders, halfbroer en zussen van uw echtgenote verblijven tevens nog in El Salvador. Jullie vermelden nergens dat zij problemen gerelateerd aan die van jullie zouden hebben ondervonden sinds jullie vertrek uit het land (CGVS p.4, CGVS 19/27927B p.3-4). Ze kwamen nooit direct in aanraking met bendeleden (CGVS p.17, CGVS 19/27927B p.17). Dit vormt dan ook allerm minst een indicatie voor het feit dat jullie bij terugkeer gevisieerd zouden worden.

Wat betreft de **aangifte** bij de politie, moet worden opgemerkt dat dit document louter is opgesteld op basis van de verklaringen van uw echtgenote en niet gebaseerd is op een politieel of gerechtelijk

onderzoek naar deze verklaringen. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. U brengt verder geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze aangifte, die niet meer bevat dan de eigen verklaringen van uw echtgenote, slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend. Jullie onwetendheid en gebrek aan pogingen om zich te informeren over het lopende strafonderzoek is bovendien niet aannemelijk. Jullie bewering er niet naar te informeren omdat jullie er toch geen vertrouwen in hadden, staat in schril contrast met het feit dat jullie uiteindelijk wel besloten een aangifte in te dienen (CGVS p.11, CGVS 19/27927B p.8). Jullie gebrek aan interesse in het lopende onderzoek naar jullie zaak doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie vrees voor vervolging.

Dat uw dochter het risico zou lopen te worden **geprostitueerd** kan tevens niet weerhouden worden als indicatie dat jullie een gegronde vrees voor vervolging zouden hoeven te koesteren. De benedeleden zouden hiermee hebben gedreigd nadat ze eerst om geld vroegen. Ze gaven dit als optie voor wanneer jullie niet in staat zouden zijn het gevraagde geld te betalen. Volgens uw echtgenotes verklaringen hadden jullie eerder al een bedrag aan de benedeleden betaald en zouden jullie dit nog zeker een hele periode hebben kunnen blijven betalen hadden (CGVS 19/27927B p.11). Uw dochter kwam bovendien zelf nooit in aanraking met een bendelid (CGVS 19/27927B p.19).

Wat betreft de incidenten waarbij jullie het slachtoffer werden van een inbraak en diefstal aan het verkeerslicht, kan geen band met het Verdrag van Genève worden aangenomen daar het **gemeenrechtelijke criminele feiten** betreffen die bovendien losstaan van de afpersing en bedreigingen waarvan jullie later het slachtoffer zouden zijn geworden. Jullie blijken toevallig slachtoffer te zijn geweest van dieven. Uit jullie verklaringen blijkt niet dat jullie daarbij persoonlijk werden gevisieerd, noch dat deze feiten voor jullie een reden waren om jullie land van herkomst te verlaten.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw echtgenotes profiel van (uiterlijk) financieel zeer gegoed persoon (CGVS p.13), op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat ze in haar land van herkomst werkelijk worden vervolgd of dat er voor wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en jullie bleven hierover in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf

in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker aanvoert dat de verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert en stelt dat hij uitgebreid heeft verteld over de bedreigingen en afpersingen door bendeleden die hen hebben gedwongen het land te verlaten, en erop wijst dat bendes gewelddadig te werk gaan en zijn leven in gevaar is, doet hij geen afbreuk aan voormelde vaststellingen.

Verzoeker werpt op dat hij niet in de hoofden van de bendeleden kan kijken, maar stelt dat hij een sterk vermoeden heeft dat zij in het vizier van de bende kwamen, omdat zij net een tweede wagen hadden gekocht die aanzienlijk meer waard was dan de eerste wagen.

De Raad acht het echter niet aannemelijk dat de feiten zich pas op 5 november 2019 voordeden, terwijl verzoeker al jarenlang op hetzelfde adres in Soyapango woonde, zijn echtgenote haar beroep als service consultant voor Mercedes Benz al sinds 2017 uitoefende en al sinds juli 2019 met dezelfde duurdere auto reed. Zowel uit verzoekers verklaringen als deze van zijn echtgenote blijkt dat de plaats waar zij woonden omgeven was door bendes (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 14; Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers echtgenote, p. 13). Ook blijkt uit hun verklaringen dat de bende ie hen belaagde hen langere tijd in het oog moet hebben gehouden (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 14; Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers echtgenote, p. 12). Het gegeven dat de bende blijkens hun beide verklaringen ervan op de hoogte was dat zij recent een nieuwe auto hadden gekocht, bevestigt zelfs dat zij verzoeker en zijn gezin al geruimere tijd en minstens vanaf juli 2019 in het oog hielden. De Raad acht het in de gegeven omstandigheden dan ook niet aannemelijk dat verzoekers echtgenote pas begin november werd aangesproken en gevisieerd.

Overigens is de vaststelling dat de bende de naam van verzoekers echtgenote niet kende niet aannemelijk te noemen in het licht van de door hen gegeven overige verklaringen, namelijk dat zij hun thuisadres kenden, dat zij het adres of beter gezegd de buurt waarin de woning van verzoekers moeder zich bevond en waar zij konden onderduiken, kenden, dat zij wisten waar verzoekers echtgenote werkte, dat zij op de hoogte waren van een welbepaald uiterlijk kenmerk van hun dochter en zelfs waar zij schoolliep en de manier waarop zij naar school werd gebracht en zelfs wisten dat het gezin recent een

nieuwe auto heeft aangekocht. Derhalve kan niet worden aangenomen dat deze bende niet op de hoogte was van de naam van verzoekers echtgenote, hetgeen toch een essentieel element vormt wanneer men iemand op regelmatige basis wil afpersen en waarbij de integriteit van de dochter als drukingsmiddel wordt gebruikt te meer verzoekers echtgenote verklaarde dat zij steeds van en op weg naar het werk haar uniform droeg met een identificatiekaartje (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers echtgenote, p. 13) en een bendelid haar toe tweemaal toe staande hield wanneer zij respectievelijk van en naar haar werk kwam en ging (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers echtgenote, p. 9, 10).

In het licht van het voorgaande acht de Raad het evenmin aannemelijk dat verzoeker en zijn echtgenote niet weten door welke bende zij precies geïdende worden.

Volgens hun eigen verklaringen zijn de straten en wijken waarbinnen deze bendes actief zijn afgebakend en verdeeld, maar kunnen zij niet exact zeggen met welke bende zij geconfronteerd werden. De Raad acht het dan ook niet aannemelijk dat verzoekers niet op de hoogte zijn door welke bende zij werden afgeperst en bedreigd.

Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in El Salvador zeer veel wijken onder de controle staan van een welbepaalde bende en dat er daardoor zelfs belemmeringen van de bewegingsvrijheid bestaan in die zin dat de bendes die de wijk waarin men woonachtig is controleert, het gevaarlijk maken voor de inwoners om te reizen, te werken en naar school te gaan en dat bedeede mensen die in een door een andere bende gecontroleerde wijk wonen zelfs geen toegang verlenen tot hun territorium, zelfs wanneer men met het openbaar vervoer reist. Het is zelfs zo dat wanneer bedeede ontdekken dat een persoon in een door een rivaliserende bende gecontroleerd gebied woont, deze persoon riskeert te worden gedood, geslagen of niet te worden toegelaten tot het territorium. Hieruit blijkt een strikte afbakening van de territoria die door bendes worden gecontroleerd.

Verzoeker en zijn echtgenote verklaren allebei dat hun huis omringd was met rivaliserende bendes in die mate zelfs dat de ene kant gecontroleerd werd door bende 18 en de andere kant door bende MS (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers echtgenote, p. 13; Notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker p. 14). In het verzoekschrift geven zij ook te kennen geven dat hun wijk in het midden lag van rivaliserende bendes en dat het daardoor niet mogelijk was om te zeggen tot welke bende hun belagers behoorden. Gelet op de controledrang van bendes op dergelijke woonwijken, de strikte afbakening van de territoria en de belemmeringen van de bewegingsvrijheid om naar wijken te gaan die door andere bendes gecontroleerd worden, zoals blijkt uit de voorliggende informatie alsmede verzoekers verklaringen in het midden van door bendes gecontroleerde wijken te wonen, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekers niet bij machte waren om de bende te objectiveren. Van iemand die beweert te zijn bedreigd en wiens leven in gevaar is, kan redelijkerwijs worden verwacht dat deze minstens enige inspanning doet om te achterhalen wie daarvoor verantwoordelijk is.

Ook acht de Raad het niet geloofwaardig dat verzoekers echtgenote bleef werken en dat hun dochter naar school bleef gaan (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 5) niettegenstaande de bende reeds van bij de eerste ontmoeting hadden te kennen gegeven dat zij wisten waar verzoekers echtgenote werkte, hoe hun dochter eruitzag en waar zij naar school ging. Overigens hielden zij verzoekers echtgenote staande vlak bij de voordeur, waardoor zij eveneens het privéadres kenden. Dit noopte verzoeker en zijn gezin vooreerst echter niet om onmiddellijk enige beschermingsmaatregelen te nemen.

De Raad stelt daarbij ook vast dat verzoekers echtgenote had aangegeven dat de bedeede bij de ontmoeting op 8 november waarbij zij 800 dollar overhandigde en stelde de rest van het geld niet te kunnen betalen, haar zeiden "zie maar dat je niet vermoord wordt uit pure dwaasheid" (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers echtgenote, p. 10) en uit het dossier van het Parket-generaal dat per aanvullende nota werd bijgebracht blijkt uit de neergelegde klacht dat de bedeede te kennen gaven dat zij hiervoor zou worden vermoord. Aangezien de bedeede op de hoogte waren van haar werkplaats, zoals blijkt uit de verklaringen van verzoeker en van zijn echtgenote acht de Raad het in deze context niet aannemelijk dat verzoeker niets ondernam behalve dat zijn echtgenote 2 dagen later klacht indiende bij de politie die haar louter adviseerde te verhuizen en dat verzoekers echtgenote vervolgens verder naar haar werk bleef gaan hoewel de bende haar met de dood had bedreigd en zeer duidelijk had gemaakt op de hoogte te zijn van deze werkplaats.

Zelfs nadat verzoekers echtgenote na de derde ontmoeting besliste ontslag te nemen en het land te verlaten, bleef ze toch op vraag van haar baas nog twee weken haar opzegperiode uitdoen (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers echtgenote, p. 5, 11, 15). De Raad acht het in de door verzoeker en zijn echtgenote geschetste omstandigheden, waarvoor zij aanvoeren een nood te hebben

aan internationale bescherming niet aannemelijk dat verzoekers echtgenote, die stelt dat zij naar aanleiding van de derde ontmoeting met de bende onmiddellijk haar ontslag indiende, er vliegtickets werden gekocht (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers echtgenote, p. 11), maar dan op verzoek van de baas nog twee weken bleef verder werken, te meer de bende haar zelf had verteld dat zij wisten in welke wijk zij verbleven en ook de integriteit van hun dochter in gevaar kwam. Waar wordt aangevoerd dat zijn echtgenote voorzorgsmaatregelen nam in die zin dat zij met een andere wagen ging werken, binnen parkeerde en een andere ingang nam, kan verzoekende partij niet overtuigen. Uit de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote is duidelijk gebleken dat deze bende hen in de gaten hield en dat zij zeer goed wisten waar verzoekers echtgenote werkte en verzoeksters echtgenote ook verklaarde dat zo een bende je altijd op het spoor komt (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers echtgenote, p. 17). Verzoekers echtgenote verklaarde overigens zelf dat deze bendeleden haar zijn komen zoeken op haar werk toen zij het land reeds verlaten had, en dat de bende bij haar collega's navraag over haar hebben gedaan (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers echtgenote, p. 17, 18). De aangehaalde voorzorgsmaatregelen vallen in het licht van deze elementen dan ook volstrekt in het niets. Ook het gegeven dat verzoekers echtgenote niet meer met bendeleden in aanraking is gekomen toen ze de laatste twee weken voor het vertrek naar haar werk ging, maakt de door verzoeker en zijn echtgenote aangevoerde actuele vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade niet geloofwaardig. Waar verzoeker aanvoert dat zij ervan uitgingen dat de bende hun exacte verblijfplaats niet kenden en zij daar ook niet konden komen door de aanwezigheid van drugshandelaars, doet hij niet alleen geen afbreuk aan voormelde vaststellingen met betrekking tot het werk van verzoekers echtgenote, maar gaat hij er ook aan voorbij dat zijn echtgenote heeft verklaard dat een bende je altijd op het spoor komt en zij zelfs een voorbeeld aanhaalt van een gezin dat werd lastiggevallen door een bende, verhuisde naar een andere buurt met beveiliging, maar opnieuw is moeten verhuizen omdat bendeleden het gezin hadden opgespoord (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers echtgenote, p. 17).

Waar verzoeker zich afvraagt welke interesse hij had moeten vertonen en laconiek stelt of hij de bendeleden had moeten aanschrijven om een en ander te verifiëren, aangeeft geen goede contacten te hebben met de burens en andere mensen niet in gevaar kunnen brengen door ze naar hun oude huis te sturen, plaatst hij de vaststelling dat hij noch zijn echtgenote nooit heeft geïnformeerd naar de stand van zaken en evolutie van de problemen niet in een ander daglicht. Van iemand die zijn/haar land van herkomst is ontvlucht omwille van bepaalde problemen mag wel degelijk verwacht worden dat deze zich op zijn minst zouden informeren naar de juiste stand van zaken en geregeld pogingen zou ondernemen om zich te informeren over de evolutie van diens persoonlijke problemen. Verzoekers echtgenote beweerde wel degelijk via een collega vernomen te hebben dat bendeleden in juli 2020 kwamen vragen of ze nog steeds op haar vroegere werkplaats werkzaam was, maar weet niet of bendeleden nog op een ander moment naar haar kwamen vragen en heeft hier bovendien niet naar geïnformeerd. In het licht van de door verzoeker en zijn echtgenote geschetste omstandigheden en beweerde nood aan internationale bescherming getuigt dit nalaten wel degelijk van een gebrek aan interesse, hetgeen verder afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de aangehaalde problemen.

Waar verzoeker aangeeft dat hij niet weet of de bendeleden weten wie hun familieleden zijn, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat hun familieleden blijkens hun verklaringen niet in aanraking met bendeleden zijn gekomen. Uit de objectieve landeninformatie blijkt bovendien dat de bendes in El Salvador ook familieleden viseren om te verkrijgen wat ze willen van hun slachtoffers (COI Focus, "El Salvador: situation sécuritaire", 12 oktober 2020, p. 16). Aangezien uit hun verklaringen is gebleken dat de bendeleden over heel wat persoonlijke informatie van verzoeker en zijn gezin beschikte, en hen geruime tijd in het oog hield zonder dat er reeds van enige bedreiging of afpersing sprake was, kan worden aangenomen dat de bende ook wel degelijk op de hoogte kon geraken van het bestaan en verblijfplaats van hun familieleden. Bovendien stelde verzoekers echtgenote zelf dat zo een bende je steeds op het spoor komt.

Verzoeker stelt dat hij zich er van bewust is dat eens bendeleden iemand viseren, zij ze niet meer uit het oog verliezen en verwijst desbetreffend naar algemene informatie, doch dit kan niet volstaan, om aan te tonen dat verzoeker en zijn gezin in het land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

De argumentatie dat zij geen andere documenten dan haar initiële klacht kon neerleggen gezien de politie zelf aangaf dat het dossier niet met prioriteit zou behandeld worden, het zelfs maanden zou duren

voor enige stappen ondernomen zouden worden en dat zelfs dit niet zeker was, kan niet overtuigen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De vaststelling dat verzoeker zelfs niet informeerde naar de stand van het dossier, en dit louter omwille van een gebrek aan vertrouwen, wijst opnieuw op een gebrek aan interesse en doet afbreuk aan de ernst van zijn beweerde nood aan bescherming. De argumentatie dat zij ten einde raad waren, dat zij niet kunnen rekenen op de bescherming van de eigen autoriteiten, en de kans bestond dat zij de klacht zouden lekken naar de bendeleden omdat de politie corrupt is zoals blijkt uit algemene informatie, doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker en zijn echtgenote nooit meer naar het resultaat van de klacht hebben gevraagd.

Ook waar verzoeker per aanvullende nota het dossier van het Parket-generaal bijbrengt met betrekking tot de klacht en dat hieruit het amateurisme van de onderzoekers blijkt omwille van een aantal foutieve vermeldingen in het dossier waaruit verzoeker samen met het feit dat zij twee maanden via zijn moeder hebben moeten aandringen om het dossier te bekomen, het vermoeden afleidt dat het Parket-generaal het dossier heeft opgesmukt om hun eigen falen en passiviteit te verbergen, verschonen of verklaren zij niet dat zij eerder werkelijk geen enkele poging hebben ondernomen om zich te informeren naar de stand van zaken. Ook blijkt uit dit dossier dat verzoekers echtgenote zich nooit heeft aangemeld om te vragen naar de stand van het dossier, hetgeen het gebrek aan interesse bevestigt. De zaak werd ondertussen geklasseerd, aangezien verzoekers echtgenote zich nooit heeft aangemeld en zij ook niet kon worden bereikt. Derhalve is dit dossier dan ook niet bij machte een ander licht te werpen op voormelde vaststellingen.

Met de loutere verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat de politie zelf corrupt is, doet verzoeker geen enkele afbreuk aan de voormelde concrete vaststellingen. Verzoeker slaagt er niet in de concrete problemen die hij zou hebben aannemelijk te maken, zodat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie niet volstaat.

2.5. Gelet op voorgaande oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker er niet in slaagt om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoekers verklaringen en deze van zijn echtgenote in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas en de aangevoerde vrees voor vervolging niet aannemelijk.

2.6. Waar verzoekende partij de socio-economische situatie in El Salvador aankaart en haar moeilijkheden er werk te vinden, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;
- c) niet-overheidsactoren (...)

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen

adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat er in El Salvador sprake zou zijn van een precaire socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker en zijn echtgenote in deze context persoonlijk worden geïsoleerd of dat zij behoren tot een groep van geïsoleerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien. Uit hun verklaringen blijkt bovendien dat zij beide hoog geschoold zijn en reeds enige werkervaring hebben. In de mate dat verzoeker zich de vraag stelt of hij ten tijde van deze crisis in de mogelijkheid zal zijn om een job te vinden, benadrukt de Raad dat uit niets blijkt dat hij en zijn echtgenote, gezien hun persoonlijke omstandigheden, geen werk zou mogen of kunnen uitoefenen in El Salvador. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene.

Waar verzoeker verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in El Salvador en een vrees aanhaalt om te worden besmet met het coronavirus, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoeker aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat hij in het geval van een terugkeer naar zijn land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van zijn bewering dat hij in El Salvador zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoeker verder niet aan dat hij en zijn gezin geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat zij om die reden zouden worden onderworpen aan een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat zij – in de hypothese dat zij besmet zouden raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker en zijn gezin, indien zij zouden terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Waar verzoeker erop wijst dat hij bij terugkeer geconfronteerd zal worden met bendes die hem afpersen, moet erop worden gewezen dat de beweerde problemen met bendeleden van zijn gezin niet geloofwaardig werden geacht. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat hij voor haar vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem enig verhoogd risico zou lopen om te worden geïsoleerd door bendeleden.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.7. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat “most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons” en “In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.” (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport “An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “highly targeted and individualized” wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire” van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire”, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie en deze in de aanvullende nota ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

*2.3. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.*

2.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF